Nynne Nørgaard Rusholt 18 år Kraghedevej 327 9382 Tylstrup

Blåt sand

Jeg mærker det våde, kolde sand under mine fødder. Vandet presses væk, der hvor jeg står. Vinden fanger mit mørkebrune hår og hvirvler det omkring mit ansigt. De sidste solstråler er forsvundet bag horisonten, og månens skær hænger allerede over os. Hun lyser med et svagt blåligt lys. Jeg har sand på fingrene efter at samle muslingeskaller op. Min krop er kold. Jeg kan knap mærke mine fingre og mine negle er samme blå som himlens dunkle kulør. Jeg ser dig drikke det sidste af vores hvidvin. Du drikker det sidste af flasken.

Det er, som dengang vi tog ind til byen for at drikke os fulde en dag i januar, fordi vi var trætte af den lange, kedelige vinter. Toget bumlede på skinnerne, og jeg mærkede forventningen boble i mig. Eller måske var det den cocktail, jeg havde bundet, inden vi gik ud ad døren. Den smagte bittert af syntetisk hindbær, og smagen hang i min mund. Du hev en flaske shots op af din sorte lædertaske. Ægte læder. Vintage, fra den lokale genbrugsbutik der ellers aldrig havde noget af værdi. Tasken stod i kontrast til dit lange lyse hår. Jeg kunne ikke få mit blik væk fra det. Måden hvorpå det faldt om dine skuldre. Krøllerne der hoppede flirtende, når du gik i dine stiletter. Vi drak direkte fra flasken og tømte den sidste sjat, der var i den. Den nedringede paillet-top du havde på glitrede som fyrværkeri på nytårsaften.

To pladser længere henne sad en mor med et lille barn. Det sov på hendes skød. Hun så den anden vej, men et kort øjeblik fik jeg øjenkontakt med hende og mærkede en forbindelse mellem os. Som om vi var udhugget af den samme klippe. Jeg mærkede hendes sorger, hendes glæder, men mest af alt hendes trang til at komme væk. Jeg kunne bare se det på hende. Se det i de mørke render under øjnene. Se det i den måde hun sad lettere foroverbøjet. Jeg så, at hun genkendte det samme i mig. Toget kørte ind til stationen og du snakkede og snakkede. Jeg hørte ikke så meget af det. Mine tanker fandt andre steder at gå hen og parfumen du havde på fyldte mit hoved.

Ned ad gaden gik vi i lidt for korte nederdele, arm i arm mens vi sang til hinanden. Det betød ikke noget, hvad vi havde på. Vi stod foran døren efter at have ventet i kø i 15 minutter for at komme ind, da du foreslog om vi ikke bare skulle gå. Jeg spurgte “hvorhen?”. “Kom” svarede du bare og greb min hånd.

Vi endte med at gå lettere beruset rundt på kajen, indtil sent på natten under det gule lys fra gadelamperne. På det tidspunkt havde månen gemt sit ansigt bag blåsorte skyer på nattehimlen. Vi

sagde ikke så meget. Det væsentlige blev sagt uden ord. Vi satte os på en bænk, hvor man kunne se fjorden. Vandet fortalte mig en hemmelighed. En jeg aldrig har fortalt til nogen.

Det var koldt, og vinden bed mine bare ben, men jeg mærkede det næsten ikke.

Jeg ser dig tage din kjole af. Der står du så i din bikini. Den sorte vi købte en dag i foråret. Den smyger sig til din krop, og jeg kan se hårene på dine arme rejse sig i kulden. Du ser på mig og smiler. Jeg kigger ud over det uendelige hav, der ligger for mine fødder. "Det er dit, hvis du vil have det". Siger du. Jeg ved ikke, om jeg har lyst til at eje det hele. Det er som noget, der ikke burde tæmmes. Jeg mærker saltet fra havet i mine næsebor. Jeg ved her det snart er slut, som så meget andet.

Mit manglede svar fører til at du tager min hånd. Den er kold. Du trækker i mig, og jeg ser fra din hånd i min til dit smilende ansigt. Den fugtige luft og hårde vind har ikke fjernet din skønhed.

Mine ben vil ikke med dig. De slår rødder i sandet. Jeg er som den lange marehalm i klitterne der bølger i vinden og har valgt det sureste sted at plante sig, men alligevel ikke vil bukke under for det hårde sand.

Mit hjerte vil have, at jeg for alt i verden følger efter dig, men min krop vil ikke rykke sig. Havet bidder troende efter mig med sine hvide perle-tænder af havskum. Hun er så stærk og mægtig. Hun vil sluge mig. Og jeg vil lade hende gøre det. Jeg vil give hende lov til at opsluge hele mit væsen. Jeg hører månen kalde mit navn, en ting vinden aldrig vil kunne tage fra mig.

Jeg burde vide bedre end at følge med. Alligevel er der noget i mig, der brænder for at følge dig. Hvor end du vil hen.

Først mærker jeg min ene fod der løfter sig fra det klistrede sand. Dernæst følger den anden, og før jeg ved af det, er jeg helt med dig. Vi går mod vandet. Du ser tilbage på mig og smiler.

Brisen har for længst båret de varme sommerdage væk. En dag vil de komme tilbage. Men ikke til mig. Du fører mig ud i vandet og leder os begge længere og længere ud. Vandet går mig til hoften. Det klamrer sig til mig. Længere endnu træder vi ud i vandet. Helt ud hvor vi ikke kan bunde længere. Det var også sådan, vi druknede sidste gang.